

EL TEMPS

DIRECCIÓ, ADMINISTRACIÓ, PUBLICITAT I VENDES: Avda. del Baró de Càrcer, 40, 13. 46001 València. Telèfon: (96) 352 48 69. Fax: (96) 352 09 83.

REDACCIÓ DE BARCELONA: Carrer de Casanova, 46, 4-2. 08011 Barcelona. Telèfon: (93) 451 03 75 i 323 00 71. Fax: (93) 323 35 41.

REDACCIÓ DE MALLORCA: Plaça de Caterina de Thomàs, 4, 4rt, B. 07001 Palma de Mallorca. Telèfon: (971) 72 07 96. Fax: (971) 72 07 63

EDITA: Edicions del País Valencià, SA.
PRESIDENT: Rafael Mansanet.
EDITOR: Eliseu Climent.

DIRECTOR: Oriol Castany.
SUBDIRECTOR: Miquel Alberola.
REDACCIÓ DE VALÈNCIA: Jordi Sebastià (Cap de redacció), Lola Carrasco, Ignasi Pellicer,
REDACCIÓ BARCELONA: Assumpció Maresma (Cap de redacció), Eduard Company, Oriol Malló, Pere Martí, Eduard Voltas i Mercè Montoliu.
REDACCIÓ MALLORCA: Miquel Payeras.
CORRESPONSALS: F. Robert (Andorra), C. Bellmunt (Tarragona), P. Alberola (Alacant), X. Planas (Girona), U. Bertrana (Perpinyà), J. Casaprima (Lleida), A. Albalat (Castelló).
FOTÒGRAFS: Joan Celià, Rafa Gil, Jordi Morera.

IL·LUSTRADORS: S. Llosa, V. Navarro.
RÚBRIQUES: Andreu Alfaro, Jordi Ballo, Ramon Barnils, Pere Calders, Fàbia Estapé, Joan F. Mira, Vicent Partal, J.J. Pérez Benloch, Manuel Vicent.
COL·LABORADORS: E. Aguilera, J. Alandes, S. Alcalà, J. Amengual, F. Bueno, J. A. Benach, F. Caballero, Toni Torregrosa, Romà de la Calle, C. Capdevila, Antoni Castel, Jaume Comellas, Martí Domínguez, Xavier Duran, L. Ferrer, Vicent Franch, C. Gàmez, J.L. Guarner, A. Guasch, J.M. Játiva, J. M. Lloró, J. Marí, X. Mínguez, J. Morell, Toni Picazo, M. Porta Perales, P. Quintana, A. Reig, J. Reus, M. Serra, J. L. Sirera, M. Soler, Ferran Torrent, X.R. Trigo, E. Vizcarra.

ARXIU: Jesús Prats (Fotografia), Pilar Escobedo (Documentació).

PUBLICITAT I PROMOCIÓ: Jordi Enguix (Cap de publicitat), Pole Position (Catalunya) (93) 302 26 61. Fax: (93) 317 83 45. Intermedia, SA (Madrid) (91) 319 06 51. Fax: (91) 310 66 22. Oh-Fek, Comunicació i Marketing (València i Balears) (96) 369 66 01

SUBSCRIPCIONS: Xelo Tortosa.
PRODUCCIÓ: Francesc Sellés i Josep Agustí (Correcció lingüística), Lina Casanovas (Maquetació), Faust Ripoll (Edició), Rosanna Puchades (Textos).
DISSENY: Enric Satué.

FOTOMECÀNICA: Garbí Casa Editorial SA, Anón, Selecrom.
IMPRESSIÓ: Gràfiques Morvedre.
DIPÒSIT LEGAL: V.853-1984

Sol·licitat control d'OJD
Cap part d'aquesta publicació pot ser reproduïda per cap mitjà, ja siga mecànic, fotogràfic, electroòptic, magnètic, de fotocòpia, o qualsevol altre, sense permís de l'editor.

Solidaritat i IRPF

El debat és tan antic com l'aplicació del dibuix autonòmic. Les autonomies *resolien* el problema d'Espanya des del punt de vista polític, però econòmicament —era inevitable, i just— l'agreujaven. L'atomització del potencial econòmic resultant de la transferència de competències i la Llei Orgànica de Finançament de les Comunitats Autònomes (Lofca) feia una equació hilarant —Espanya, igual a l'IRPF— i l'actual posició del ministre Solchaga, aferrant-se amb ferocitat a la gestió monopolista de l'impost de la renda, ha mostrat que era així.

Durant la història peninsular més recent, si exceptuem els casos de concert econòmic foral d'Euskadi i Navarra, el criteri que ha presidit la Lofca per al repartiment de pressupostos ha estat similar al de la llei d'Hont, apel·lant a un arbitrari —o *sui generis*, en tot cas— concepte de *solidaritat* de gran acceptació entre les comunitats més precàries, i sobre el qual, com demostren les hemeroteques i com era de fàcil previsió, s'ha edificat un irrat revengisme contra les comunitats més actives que han volgut canviar el sistema de finançament. Fruit d'aquesta solidaritat, i a manera d'il·lustració, és que mentre l'habitant canari percep 100.685 pessetes anuals, al català només li'n pertoqueu 74.410. Per un dels efectes d'aquesta causa, les comunitats punteres, i no obstant convertides en víctimes, han hagut d'estimular la seua capacitat d'endeutament si no volien perdre el pas en el ritme del progrés i provocar així flagrants dificultats per a l'harmonització de la Comunitat Europea (CE), tal i com ha reconegut aquests dies un document de l'executiu.

Ara, quan l'actual sistema de finançament toca el fons després de cinc anys d'aplicació, el govern central ja disposa de suficients referències per concloure que una comunitat autònoma activa i generadora de riquesa no és cap delicta. Si Catalunya, el País Valencià i les Balears, que disposen en conjunt d'una capacitat comercial *destacada* entre la resta de comuni-

tats autònoms, han d'eixir a menys que Extremadura en l'assignació, difícilment podran potenciar i reciclar els seus recursos amb vista a les exigències que requereix la CE. En aquest sentit, tots els camins marcats per la legislació en vigor conduïxen a la catàstrofe: Extremadura, o Canàries, per causes que escapen a la disciplina econòmica, no es desenvoluparan amb la urgència i els nivells necessaris, i qui estava en condicions de fer-ho per tradició i preparació, tampoc.

En última instància, la contraproposta del ministre Solchaga, una llei-marc que permetia a les comunitats autònoms establir recàrrecs sobre l'IRPF, als que han demanat corresponsabilització fiscal (les generalitats catalana i valenciana) és poc menys que una provocació. No és, certament, a costa de sobregravar el contribuent que s'ha de salvar la situació. Ara: si el ministre Solchaga haguera realitzat una política de control fiscal de sistemes fraudulents tan inflexible com la que exhibeix davant certes comunitats autònoms, no seria necessari dilapidar esforços en aquest debat. Cap de les seues mesures ha aconseguit fer aflorar els 3 bilions de pessetes *negres* —el doble del pressupost de la Generalitat catalana—, i és per aquest cantó on s'havia de treballar per a solucionar el problema del finançament autonòmic, i segons les necessitats de cada latitud, mirant endavant. I és per aquest cantó on havia de funcionar el missatge institucional de la solidaritat: als bancs, a les caixes, als intermediaris.

